

Vida de Maria (XVII): Resurrecció i Ascensió del Senyor

Els evangelis no inclouen a la Verge en el grup de dones que diumenge van anar a rentar el cos del Senyor. La seva absència obre l'esperança en la victòria de Crist.

03/01/2011

A l'alba del tercer dia, un cop passat el dissabte, Maria Magdalena, Maria, mare de Jaume, i Salomé es van posar en camí cap al sepulcre de

Jesús. L'amor les impulsava a prestar els últims serveis al cos mort del Senyor, que no havien pogut dur a terme a la tarda de divendres.

Mentre caminaven, *es deien entre elles: Qui ens farà rodolar la pedra de l'entrada del sepulcre?* (Mc 16, 3). Era, en efecte, una espècie de roda de molí que diversos homes havien col·locat per tancar la sepultura.

Crida l'atenció que els evangelis no esmentin la Santíssima Verge.

Després d'haver anotat la seva presència al peu de la Creu, la figura de la Mare de Déu no torna a aparèixer fins després de l'Ascensió, quan sant Lluc, al principi del llibre dels Fets dels Apòstols, assenyala que Maria es trobava al Cenacle de Jerusalem, amb els Apòstols, les altres dones que havien seguit el Senyor des de Galilea i diversos dels seus parents (cf. Ac 1, 12-14).

Aquest silenci és molt eloqüent. Maria, al contrari de tots els altres, creia fermament en la paraula del seu Fill, que havia predit la seva resurrecció d'entre els morts el tercer dia. Per això, des de la més remota antiguitat, els cristians han pensat que va passar en vela la nit de dissabte a diumenge, esperant el moment en què Jesús compliria la promesa. Podem pensar que, amb l'ajuda de Joan –que no se separava d'Ella des que l'havia rebut per mare al peu de la creu–, va dedicar les hores anteriors a reunir els deixebles del Mestre, tractant de enfortir-los en la fe i en l'esperança, sobretot als qui havien estat covards en aquells moments dolorosos.

Mentre despuntava l'alba del nou dia –que aviat començaria a anomenar *dies dominica*, dia del Senyor–, la Verge es ficava més i més en la pregària. La fe i l'esperança de l'Església naixent estaven

concentrades en Ella. I és sentir comú que la primera aparició del Senyor ressuscitat va ser per a la seva Mare: no perquè creguéss, sinó com a premi a la seva fidelitat i consol en el dolor. Després, amb el passar de les hores, la notícia va córrer de boca en boca: primer entre els deixebles, a qui l'hi van comunicar les dones que havien anat al sepulcre, i després a cercles cada vegada més amplis.

No obstant això, a Jerusalem els ànims estaven encara barrejats, la crucifixió de Crist no havia aplacat els odis dels prínceps dels sacerdots i dels ancians. Sobre els Apòstols penjava un seriós perill: el de ser acusats de robatori i ocultació del cadàver. Potser per aquesta raó, els àngels van recordar a les dones – perquè ho comunicuessin als deixebles– allò que Jesús mateix els havia dit abans de la passió: que marxessin a Galilea (cf. *Lc 24, 8*).

Aquell primer diumenge va estar ple d'anades i vingudes al sepulcre buit. Va finalitzar amb l'aparició de Jesús als Apòstols al Cenacle, a la qual seguiria una altra en el mateix lloc, una setmana després (cf. *Jn* 20, 19 ss). Posteriorment van haver d'emprendre el viatge a Galilea, amb Maria entre ells, pels senders recorreguts altres vegades amb Jesús en alegre companyia.

A l'espera de les manifestacions del Mestre, els Apòstols van tornar a la feina de pesca (cf. *Jn* 21, 1 ss) mentre la Verge, segurament allotjada a la casa de Cafarnaüm on abans havia viscut, seguia enfortint-los en la fe i en l'amor.

A poc a poc els ànims hostils es van aplacar, els Apòstols i els deixebles van veure enfortida la seva fe en la resurrecció: de cada trobada amb el Senyor –els evangelis ens relaten només algunes– sortien enardits,

alegres, optimistes de cara al futur. Fins que, en un moment determinat, Jesús va citar els més íntims a Jerusalem per donar-los els últims ensenyaments i recomanacions, perquè la partida definitiva s'acostava.

Va ser una tarda, després de consumir junts l'últim menjar. Al cim o als vessants de la Muntanya de les Oliveres, amb Jerusalem als peus, van tenir l'última reunió en família amb el Mestre. Potser els seus cors es van encongir una mica, pensant que ja no el veurien més. Però el Senyor mateix, avançant, els va assegurar que continuaria amb ells d'una manera nova (cf. *Mt* 28, 20).

Els va manar no absentar-se de Jerusalem, sinó esperar la promesa del Pare (*Ac* 1, 4), i després va pujar al Cel per participar del senyoriu de Déu en la seva Humanitat Santíssima. Sant Lluç explica l'escena

amb detall: *després se'ls endugué fora de la ciutat fins a prop de Betània, alçà les mans i els va beneir. I mentre els beneïa, es va separar d'ells i fou endut cap al cel. Ells el van adorar. Després se'n tornaren a Jerusalem plens d'una gran alegria.* (Lc 24, 50-52). Tenien amb ells la Mare de Jesús, que era també Mare de cada un d'ells. I, estrets al voltant de Ella, esperaren l'arribada de l'Esperit Sant promès.

J. A. Loarte

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/vida-de-
maria-xvii-resurreccio-i-ascensio-del-
senyor/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/vida-de-maria-xvii-resurreccio-i-ascensio-del-senyor/) (09/08/2025)